

revír

HELENE
TURSTENOVÁ

motto detektivka

motto

**helene
turstenová**

revír

Praha 2016

Přeložila Eva Nováčková

Copyright © 2014 by Helene Tursten
Published by agreement with Leonhardt & Høier
Literary Agency A/S, Copenhagen

ISBN 978-80-267-0581-9

*Hilmerovi a Cecilii,
mým nejdražším*

PO DEVÍTI TVRDÝCH KOLECH lil z obou soupeřek pot a jejich pohyby byly viditelně pomalejší. Boxerka v červenobílém tílku se pokusila o několik výpadů na břicho soupeřky, ale neuspěla. Modro-žlutá okamžitě vyrazila a odpověděla rychlou sérií krátkých výpadů na koženou přílbu protivnice. Diváci ji nadšeně povzbuzovali. Několik úderů bylo úspěšných a po jednom z nich se soupeřka zakymácela. Zápas byl naprosto vyrovnaný a výsledek nejistý.

Jakmile zazněl gong, ringový rozhodčí zápas ukončil a boxerky odešly každá do svého rohu ringu. Vyplivly chránič zubů a trenéři jim podali suchý ručník. Obě se napily vody, ale hlavně si polily obličej, aby se trochu osvěžily.

Pak je zavolali zpět a každá se postavila z jedné strany rozhodčího. Ten je vzal za ruce a držel je, dokud tři bodoví soudci neoznámili své hodnocení. Když rozhodčí zvedl ruku vítězky, vypukl ohlušující jásot.

Do ovací diváků se ozval hlas z reproduktoru a jeho slova skoro nebylo slyšet: „Severoevropskou mistryní v lehké welterové váze je Embla Nyströmová !“

Novopečená držitelka zlaté medaile zvedla ruce ke stropu a nic jiného než ovace publika neslyšela. Opojení

z vítězství bylo silnější než únava i bolest. Šťastně se uprostřed ringu usmívala a užívala si jásotu diváků.

Trenér se jí podíval na obličej a začal ji opatrně postrkovat směrem k šatně. Silně krvácela nad obočím a musela si několikrát krev utřít ručníkem. Ani v nejmenším jí to ale nevadilo, zářila štěstím.

SEKRETÁŘKA VEŠLA TIŠE do dveří s malým podnosem v ruce. Diskrétně ho postavila na starožitný mahagonový psací stůl. Vedle podnosu položila pečlivě srovnanou hromádku došlé pošty a vyklouzla ven. Anders von Beehn jí pokývnutím hlavy poděkoval a pokračoval v telefonickém hovoru.

Drahnou chvílí naslouchal hlasu z druhé strany Atlantiku. Nakonec se na židli protáhl a řekl: „Yes, I'm looking forward to seeing you in New York, too. Bye, bye.“

Zavěsil a úsměv mu pohasl. S Američany se obchoduje úplně jinak než s Evropany. Yankeeové většinou mluví lehkým tónem, ale člověk se nesmí nechat ukolébat a přestat dávat pozor. Po mnoha letech na vrcholu švédského byznysu už nebyl žádný zelenáč a byl si jistý, že uspěje a tu smlouvu podepíší. Za několik měsíců se Scandinvest dostane mezi deset nejúspěšnějších švédských rodinných firem.

Několik dní volna na lov losů si skutečně zaslouží. Na té smlouvě se nadřel opravdu hodně. Prostý život v lovecké chatě je přesně to, co potřebuje, aby se uvolnil a nabral novou energii před závěrečným jednáním.

Soukromou poštu otvíral vždycky před dopolední kávou, o ostatní korespondenci se starala sekretářka. Jeho

pozornost upoutala malá polstrovaná obálka. Opatrně ji zvedl a potěžkal. Vypadala zvláště, a když ji prohmatal, cítil v ní něco tvrdého a hrbolatého.

Pomalů ji položil na stůl a stiskl domácí telefon.

„Je ta polstrovaná obálka zrentgenovaná?“

„Ano, je v ní klíčenka.“

Anders von Beehn ji roztrhl a podíval se dovnitř. Strčil do ní prsty a vytáhl kroužek na klíče, ale prázdný. Na plastové klíčenke bylo logo BMW, které dobře poznával.

Dlouho jen tak seděl a koukal na kroužek. Co tím chtěl odesílatel říct? Byla to reklama? Nebo žert? Legrační mu to rozhodně nepřipadalo. Za ty roky už měl od této značky několik vozů. Ale i jiných. Teď zrovna měli v rodině čtyři vozy, mimo jiné i nové BMW, s nímž jezdila jeho manželka Linda.

Když obálku otočil a zatřepal s ní, vypadl z ní kousek papíru a uvelebil se na lesklém povrchu psacího stolu. Několikrát si to přečetl a naprosto nic nechápal.

Já nezapomínám. M.

M.? Všiml si, že text na lístku i na obálce je vytištěný na tiskárně.

Kdo je M.? Najednou měl pocit, že ho káva v žaludku pálí. M. To přece není možné. Dělá si z něj někdo legraci? Nebo ho chce vystrašit? Kdo zná „M.“? Pochopitelně Jan-Eric. Ale něco tak směšného by nikdy neudělal. Nikdy by se o tom ani nezmínil. Ne, Jan-Eric určitě ne. Kdo tedy? Ola? Ale Ola je po smrti.

AUTOMATICKÁ VRATA se za těžkým motocyklem pomalu zavřela. Řidič přibrzdil, motor měl na volnoběh. Odemkl poštovní schránku na vnitřní straně zděného oplocení a vybral ji. Dopisy si strčil do kapsy motoristické bundy, pak přidal plyn a jel nově vysázenou alejí dál.

S pískáním si odemkl dveře, které vedly z garáže do domu, a cílevědomě zamířil rovnou ke kuchyni. Nebo spíš k lednici. K jeho večerní rutině patřilo posezení v horké bublinkové lázni s několika pivy po ruce. Když nebyl příliš unavený, zaplavoval si párkrát tam a zpátky ve velkém bazénu. V poslední době býval po delší jízdě na motorce celý ztuhlý.

Začíná to být znát, že mi za pár měsíců bude padesát, pomyslel si a ušklíbl se na svůj odraz ve skleněných dveřích verandy. Peníze dělají divy, ale čas zastavit nedokážou. Opatrně si přejel rukou po stále řidších vlasech.

Ne, teď se tu nebude rmoutit. Je pátek večer a zítra si zabalí věci na lov losů. Odpoledne pak pojedou do Dalslandu. Těšil se na tradiční loveckou sobotní večeři.

Kuchyně se třpytila sklem, hladkým porfyrem a leštěnou ocelí. Když otevřel dveře lednice, ve světle se zaleskly lahve a plechovky piva. Vzal si jedno české a otevřel je. Jako vždy ho zaplavila rozkoš, sotva to syknutí zaslechl.

Otevřel dveře velké verandy dokořán a vyšel ven. Zhluboka se nadechl svěžího podzimního vzduchu. Když si šel do kuchyně pro další plechovku, všiml si těch dopisů. Může je zrovna tak dobře otevřít hned, než si s několika dalšími pivy sedne do bublinkové lázně.

Z magnetického držáku nad sporákem vzal ostrý japonský ocelový nůž a rozřízl všechny obálky. Nad jednou se zarazil. Byla to čtvercová polstrovaná obálka, vhodná k posílání cédéček. Žádné ale neobsahovala, na omak byla měkká a lehká. Na samolepicím štítku našel vytištěné svoje jméno: Jan-Eric Cahneborg. Obálku otočil, ale odesílatel na ní nebyl uvedený.

Překvapeně z ní vytáhl tenký kus černé látky. Několik vteřin trvalo, než pochopil, co to je. Šátek? Zmateně koukl do obálky, jestli tam není ještě něco. Až úplně dole zahlédl papírek, který s jistými obtížemi vytáhl. Text byl napsaný na počítači.

Já nezapomínám. M.

Jan-Eric Cahneborg zalapal po dechu. Barva v obličeji se mu změnila v chorobně šedobílou a musel se opřít o kamennou kuchyňskou desku.

BÍLOU FASÁDU PANSKÉHO DOMU v Dalsnäs barvil západ slunce do růžova. Končil jasný a slunečný podzimní den. Předpověď počasí na další tři dny vypadala slibně. V noci lehký mráz, dny pravděpodobně slunečné, ale žádné horko, nanejvýš tři stupně nad nulou. Třetí den možná déšť. Jen aby nepršelo moc, říkal si Anders von Beehn. Bylo důležité, aby se lov vydařil, hlavně kvůli jejich německému hostu.

Volker Heinz byl vlastníkem DEIGI, jedné z největších německých investičních společností, a nejdůležitějším evropským partnerem Scandinvestu. Navíc byl klíčovou osobností v jednáních se Spojenými státy, protože s Američany obchodoval už dlouho. Anders von Beehn pozval také šéfa právního oddělení Scandinvestu Lennarta Folkesona. Byl to zkušený stratég. Spolu snad Heinze zvládnou.

Během půlhodiny se na pečlivě uhrabaném šterku před domem leskly tři nové luxusní vozy. Kousek od nich stál zaparkovaný Hummer H3 Alpha. Ten velký vůz byl Andersovou pýchou. Nechal si ho dovézt přímo z USA. Byl prodloužený, klasifikovaný jako limuzína, a bez problému se do něj vešlo osm lidí. Zadní sedadla se dala složit, když bylo zapotřebí více místa pro zavazadla.

Říkal, že motor chlastá benzin, jako by mu někdo prostřelil nádrž brokovnicí. Ale díky své váze se vůz dostal úplně všude a byl jako malý tank, což bylo nutné, aby se člověk po špatných cestách k loveckému zámečku dostal. Hummer používali výhradně k přesunům během lovu, jinak stál zaparkovaný v garáži v Dalsnäs. Tam teď místo něj stál Andersův nový Jaguar XJR. Měl by ho nejradši také na parkovišti před domem, jen proto, aby se s tím krasavcem pochlubil, ale bylo by tam už moc těsno.

Jako poslední zabrzdil ve smyku před schodištěm mladý Greger Liljon ve svém novém maserati. Byl zástupcem ředitele nejmenšího z podniků Scandinvestu a jeho pozice visela na hodně tenkém vlásku, o čemž s ním von Beehn hodlal promluvit po honu. Ale jistě si to sám uvědomoval. Výkaz za poslední kvartál byl katastrofální. Vlastně byl katastrofální sám Greger. Je naprosto neschopný, říkal si von Beehn, ale ani v nejmenším nenažnačil, co si myslí. Přivítal synovce otcovským objetím.

Hostitel provedl hosty halou a po širokém schodišti do patra, kde byly dokořán otevřené dveře na terasu. Šli ven a obdivovali výhled na jezero. Na lehce zvlněné hladině se třpytily poslední sluneční paprsky, listí stromů kolem jezera se lesklo jako zlato. Mezi nimi tu a tam proleskl rudý javor.

Je to krása jako v reklamě, pomyslel si spokojeně von Beehn. S úsměvem podával hostům šampaňské, a když každý měl v ruce sklenku, pronesl bezchybnou angličtinou: „Drazí přátelé, srdečně vás vítám v Dalsnäs. Připijme si na úspěšný lov!“

Pozvedl sklenku, v jejímž broušeném křišťálu se třpytily poslední paprsky světla. Ostatní následovali jeho příkladu, navzájem si pokynuli a připili si.

Když všichni dopili, odkašlal si.

„Vloni jsme tu byli tři mušketýři. Byli jsme spolu přes čtyřicet let, Jan-Eric, Ola a já. Letos už tu s námi Ola není. Řeknu ti, Volkere, co se stalo. Ola loni zahynul při dopravní nehodě, když se odtud po lovu vracel domů do Osla. Po našem příteli zůstalo mezi námi velké prázdno, které nemůžeme nijak nahradit. Rád bych připil na našeho přítele a kamaráda Olu Forsnaesse. Na jeho památku!“

Všichni znovu pozvedli sklenky, tentokrát s vážným výrazem. Napili se šampaňského a hovor se na několik minut ztišil. Volker Heinz byl na terase jediný, kdo Olu Forsnaesse neznal. Přirozeně byl i on dojatý cituplným přípitkem, ale za chvíli začal mluvit s ostatními o aktuálnějších záležitostech, jako byl nadcházející hon. Jeho nadšení a naděje nakazily i ostatní a po terase se šířilo napjaté očekávání. Když dopili šampaňské do poslední kapky a slunce už dávno bylo za horami, šli dovnitř a posadili se ke stolu.

Po večeři se pánové odebrali do knihovny. Oheň začal uhasínat, ale Anders von Beehn ho přiřivil několika velkými poleny a brzy se plameny v otevřeném krbu znovu pořádně rozhořely. Jejich mihotavé světlo ozařovalo zlatá písmena na hřbetech v kůži vázaných knih za skleněnými dvířky knihovny. Sytí a spokojení seděli pohodlně zabořeni v anglických křeslech Chesterfield. Whisky, kterou popíjeli, byla osmnáct let stará a vynikající, v tom se všichni shodli. Hlavně Jan-Eric Cahneborg, který si několikrát s nadšením nechal dolít.

Když Anders von Beehn vstal, aby došel do kuchyně pro další lahev, šel Jan-Eric na nejistých nohou za ním.

„Andersi... poslyš... musíme... si promluvit.“

Vyrážel to ze sebe a sotva se udržel na nohou.

„Teď ne, Jane.“

„Je to důl... důležité!“

V Cahneborgově hlase bylo slyšet zoufalství. Potácel se uprostřed velké kuchyně.

„Šátek... sakra... šátek... kdo mi... kdo mi to... poslal?“ dostal ze sebe.

Von Beehn téměř vystřízlivěl, když zaslechl, co jeho přítel říká.

„Někdo ti něco poslal?“

Znovu pocítil palčivou bolest v útrobách. V duchu viděl houpačící se klíčenku s logem BMW a kousek papíru, který vypadl z polstrované obálky.

„Určitě mi rozumíš... obálka..“

S novou lahví v ruce popošel von Beehn k příteli a volnou rukou mu pevně stiskl paži. Odhodlaně ho tlačil zpět do knihovny.

„Promluvíme si o tom, ale až pak,“ sykl mu do ucha.

ZPOD KOL VOLVA 245 létal štěrk, když Embla širokým smykem brzdila na dvoře. Dějala to tak pokaždé, aby Nisse slyšel, že je tady. Její strýc vždycky nadšeně zakvokal „chuligánka je tu“, když vrazila do jeho jinak klidného života. Poprvé to řekl, když si v patnácti letech „půjčila“ bratrův moped a přijela na něm až z Göteborgu. Během cesty přespala u jednoho bratrance a jeho rodiny nedaleko Vänersborgu, jinak by to nezvládla. Několik dní ji potom bolel zadek. Když se pak chtěla vrátit domů, sklopil strýc zadní sedadla ve svém Volvu 245, naložil do kufru moped a odvezl ji zpět do Göteborgu.

Tohle auto od něho Embla o tři roky později dostala, když si udělala řidičský průkaz.

Teď už bylo její deset let a mělo najeto skoro 290 tisíc kilometrů. Milovala ho, i když už občas mělo nějaké starécké neduhy. Tím nejvážnějším byl nespolehlivý tachometr, a stav benzínu neukazovalo vůbec. Poté, co jí palivo několikrát došlo někde v pustině, vždycky si s sebou na delší cesty vozila kanystr.

Když Embla vystoupila z vozu, zaslechla zezadu štěkot, ale protože se pes nevyřítíl zpoza domu, pochopila, že je zavřený ve výběhu.

Dveře domu se otevřely dokořán a na schody vyšel Nisse se širokým úsměvem a rozevřenou náručí.

„Ahoj, ty moje chuligánko!“

Sevřel ji v medvědíh objetí. Zabořila nos do jeho modře kostkované flanelové košile a ucítila pach chlěva a potu. Prostě a jednoduše voněl Nissem. Byl to její milovaný strýc, matčin bratr, stejně robustní jako máma Sonja i ona sama. Tak jako jeho sestra měl v mládí zrzavé vlnité vlasy. Teď už tohle rodové dědictví na hlavě měla jen Embla a nejmladší z jejich tří bratrů. Sonja i Nisse už zešedivěli, a pokud šlo o strýce, ten stejně už skoro žádné vlasy neměl. Moc starostí si s tím nedělal, protože si hlavu holil strojkem. Embla si říkala, že mu to tak sluší.

„A Veterán pořád slouží,“ konstatoval spokojeně a něžně poplácával motor vozu.

„Úžasně. Šlape jako hodinky.“

Nebyla to až taková pravda, ale přesně to chtěl slyšet. Tohle Volvo pro něj bylo jako oko v hlavě. On mu také dal to jméno. Nejdřív jí to připadalo trochu směšné, ale teď takhle autu říkala i ona sama, když o něm mluvila.

„Zabydli se tu, než se osprchuju a dám do pořádku. Půjdeme jako obvykle ke Karin a Björnovi,“ řekl.

Karin byla její jediná sestřenice, která dosud ve vesnici bydlela. Byla dcerou starší sestry Nisseho a Sonji. Její rodiče bydleli už skoro dvacet let v Uddevalle. Pracovali tam v synově zahradnictví, ale teď už byli oba v důchodu. Líbilo se jim, že mají blízko k moři, a rozhodli se tam zůstat.

Přestože Karin byla o pět let starší než Embla, obě sestřenice trávily prázdniny z velké části spolu. Karin měla také starší bratry, i když jen dva. Jedna druhé možná byly sestrou, kterou si obě přály.

Nisse před třemi lety ovdověl. S Ann-Sofí žili ve šťastném manželství, ale bohužel nikdy neměli děti. O letních prázdninách jim to plně vynahrazovali Embla a její tři bratři. Během dospívání pak chlapce přestal venkov bavit, ale ona ho naopak milovala. Snad trochu i proto, že během prázdnin měla od bratrů pokoj, ale především kvůli tomu, že se jí život na venkově líbil.

Jednu dobu dokonce vážně uvažovala o tom, že z ní bude farmářka, ale pak se rozhodla jinak, když viděla, jak těžkou práci hospodářství vyžaduje. Farma neuživila ani Nisseho a Ann-Sofí. On pracoval na pile a ona rozbíjela ranní noviny.

Právě Nisseho kdysi napadlo, že by měla boxovat. Sám byl v mládí ve své váze nejlepší v kraji, předtím než se oženil a převzal statek. Možná tehdy pochopil, že jako pubertáčka potřebuje nějak ventilovat úzkost, kterou v sobě měla. Ale ani jemu neřekla, z čeho ta úzkost pochází

Nikdy nikomu neřekla o Lolle.

A strýc v ní také probudil zájem o lov. V létě, kdy jí bylo patnáct, se jí zeptal, jestli by nechtěla jít na lov. Bylo třeba odstřelit prašivé lišky, které se v kraji objevily. Samozřejmě jí to přišlo strašně zajímavé a okamžitě souhlasila. Nebylo to ale ani zdaleka takové, jak čekala. Občas museli stát bez pohnutí, pak se zase tiše plížit někam, kde se jim zdálo, že zahlédli nějaký pohyb nebo zaslechli zašustění. Nezahlédli žádnou lišku ani zdálky, prašivou, ani zdravou. Ale i tak ji to zaujalo a v příštích třech letech se účastnila lovů na losy. V osmnácti složila loveckou zkoušku. Od té doby chodila s Nissem na lov několikrát do roka. Nejčastěji během podzimu, ale sezona pro lov losů a divokých prasat začínala už v srpnu.

Embla si vybalila věci a pověsila si oblečení na ramínka v maličké skříni pod zkoseným stropem. Na toaletě pro hosty byla i malá sprchová kabina, ale ona se sprchovala, než vyjela z Göteborgu, a tak se jen umyla v podpaží. Mázla se deodorantem, ostříkla se parfémem a vzala si hezké tričko. Nalíčila si oči a rty přetřela leskem, což jako mejkap úplně stačilo. Je to jen setkání loveckého týmu před zahájením letošního lovu losů.

V předsíni už na ni čekal Nisse. Oblékl si čistou bílou košili, jasně modrý pletený svetr, světlešedé kalhoty a nové světlešedé boty. Vypadal jako obrázek. Kolem něho se vznášela lehká vůně vody po holení, kterou mu Embla dala k loňským Vánocům.

„Sluší ti to. Jak se jmenuje?“ zeptala se vesele.

Ošlehaný obličej mu zrudl.

„Ech... no... Ingela,“ dostal ze sebe.

„Výborně. Ingela Franzénová?“

„Vdova po pastorovi? Máš rozum? Ne, Ingela Gustavssonová ze supermarketu. Nejspíš ji znáš.“

Chvilí trvalo, než jí došlo, o koho jde.

„Světlovlasá, docela malá, mladší než ty...“

„Ano, ta. I když my... lidi toho namluví. Víš, jak to je...“

Její strýc, důchodce, se zajíkal jako nespělý mládenec, který chce vyprávět o své první lásce. Skoro dojemné, ale ne až tak podivné vzhledem k tomu, že s Ann-Sofí byli spolu od konfirmace.

Objala ho. „To je nádhera!“

S úsměvem mu podala krabici s několika lahvemi vína, které přivezla.

„A teď jdeme na hody a připravíme se na lov. Hurá!“

Oblékli si bundy a šli do stáje, kde stála stará kola Nisseho a Ann-Sofie, lesknoucí se čistotou a připravená.

Nisse je před večerí, kterou se zahajoval lov, vždycky dal do pořádku. Za volant by se nikdy opilý neposadil, ale na kole to tolik nevadí.

KARIN A BJÖRN BERGSTRÖMOVI měli největší kuchyň z celého okolí. Proto je celý lovecký tým jednohlasně zvolil, aby pořádali každoroční večeri před zahájením lovu, a oni rádi souhlasili.

Kolem stolu sedělo osm členů týmu spolu se třemi dětmi Bergströmových a s manželkami Einara a Tobiase Lindbergových. Embla se znala se všemi kromě jediného muže, Petera Hanssona, který se sem nedávno přistěhoval, či se sem spíše vrátil, a stal se nejnovějším členem týmu.

Embla ho v skrytu pozorovala. Věděla, že je mu osmatřicet, ale vypadal mladší a měl vysokou atletickou postavu. Bylo zřejmé, že sportuje. Byl hezký, modrooký, s docela dlouhými, hustými plavými vlasy. Tenká bavlněná košile mu byla správně volná. Límeček měl roze-pnutý a na krku se mu třpytil zlatý křížek.

Když se jí představoval, v příjemném úsměvu se mu zaleskly bílé zuby. Vybělené? pomyslela si automaticky. Všimla si, že ji pohledem ocenil. Byla hrozně ráda, že si oblékla to hezké tričko. Bylo kobaltově modré a s širokým výstřihem, ze kterého jí koukalo jedno rameno. Slýchala, že se jí ta barva hodí k očím. Pod tričkem měla černou košilku s tenkými ramínky. Skrz látku prosvítalo její nové

tetování. Měla je na pravém rameni a představovalo zuřícího grizzlyho, vztyčeného na zadních nohou, připraveného k útoku. Bylo malé, ale mistrovsky provedené. Nechala si je udělat během tréninku v Miami od nejškivnějšího tatéra na celé Floridě.

Sixten Svensson poznamenal, že jich bude u stolu třináct. „To není dobrý počet,“ mumlal a díval se úkosem po Peteru Hanssonovi.

Nisse Emble vyprávěl, že otec a syn Lindbergovi nejsou z nového přírůstku do loveckého týmu nijak nadšení. Einar Lindberg chtěl koupit Hanssonovo hospodářství pro syna Tobiase a vadilo jim, když se Peter rozhodl, že nic neprodá, a naopak se sem po otcově smrti vrátil. Je stejně tvrdohlavý jako jeho otec, říkali oba Lindbergové. Jejich názor zastával i Sixten Svensson, který byl vedoucím honů. Po mnoho let využíval loviště Peterova otce, protože ten sám lovil jen zřídka. Všichni věděli, že by byl rád les koupil. Ale když Peter složil lovecké zkoušky a rozhodl se právo honitby využívat, znamenalo to, že Sixtenův podíl bude o to menší.

Jako obvykle na ně čekal bohatý stůl. Karinín páj s liškami, sýr, čerstvě upečený chléb, uzený losos, dalslandské uzeniny, studené pečené vepřové v marinádě, rajský salát, brambory zapečené se smetanou a česnekem. Jako dezert se podával křehký jablečný koláč s vanilkovým krémem. Embla přispěla několika lahvemi vína, které v posledním testu doporučoval večerník Aftonbladet jako nejlepší. Peter Hansson přivezl dva kartony silného piva a lahev 40% akvavitu OP Andersona, čímž stoupl v ceně.

Embla se posadila vedle Petera, když viděla, že je tam místo volné. Jako všichni ostatní byla i ona zvědavá, proč se sem vrátil, a po chvíli se ho na to zeptala.

„Mám v Göteborgu počítačovou firmu, staráme se o bezpečnost. Všechny podniky mají se zabezpečením na síti problémy,“ vysvětlil.

„Nemusíš být kvůli tomu ve městě? Myslím kvůli personálu a zákazníkům.“

„Jezdím tam jednou nebo dvakrát týdně. Většinu práce můžu dělat z domova.“

S dobrým jídlem a pitím se nálada o dost zlepšila. Všichni vyprávěli a smáli se a zdálo se, že se nikdo nezajímá o to, o čem s Peterem mluví. Po malém zaváhání se ho zeptala na to, co zajímalo všechny: „Proč ses sem vrátil?“

Nejspíš ji bude pokládat za příliš zvědavou. Zřejmě je to tím, že jako policistka má zvyk – nebo zlozvyk – každého vyslychat.

Chvíli trvalo, než promluvil, a bylo zřejmé, že nad odpovědí přemýšlí.

„Máma mi zemřela na rakovinu... rozešel jsem se s přítelkyní. Prarodiče z matčiny strany zemřeli těsně po sobě a pak i táta. Bylo toho na mě moc. Cítil jsem, že musím... nějakým způsobem změnit život. A začít znovu,“ dodal tiše.

Pro jednu Embla nevěděla, co říct. Vzpomněla si, jak jí Nisse jednou vyprávěl, že Peterova sestra v pubertě utekla z domova, ale nevěděla, co s ní potom bylo. Aniž o tom moc přemýšlela, vyhrkla: „A co tvoje sestra?“

Škubl sebou a něco mu problesklo očima. Okamžitě to zmizelo, ale ona to zaregistrovala. Možná mu jen vadila ta otázka na tělo.

„Už dlouho se nestýkáme.“

Bylo zjevné, že se o tom nehodlá bavit. Pořád ještě nevěděla, co říct, a tak se odmlčela.

„Ale já na farmě sám nejsem. Mám čtyři býky, ti půjdou brzy na porážku. Několik slepic a dvě kočky,“ pokračoval.

„Máš rád zvířata?“

„Ano. Příští rok si seženu dobrého honícího psa. A čtyři další býky.“

Někdo jim dolil, zazpívali si s ostatními pijáckou písničku, hodovali a povídali si spolu i s ostatními u stolu.

Peter jí také položil pár otázek a ona upřímně odpovídala.

Za chvíli došlo na to, na co se jí ptali všichni.

„Proč se jmenuješ Embla? Je to dost nezvyklé jméno.“

„Když řeknu, že moji starší bratři se jmenují Atle, Frej a Kolbjörn, tak to asi pochopíš.“

Tohle byla její obvyklá odpověď.

„Tvoji rodiče věří ve staré severské bohy?“

Zeptal se s úsměvem, ale zaznamenala, že tu otázku myslí vážně.

„To ne. Spíš to jsou přerostlí hippies. Chtěli, aby jejich děti měly hodně osobní jména a rozhodně ne biblická. Embla je staroseverský protějšek Evy.“

Odpověděla automaticky, aniž musela přemýšlet. Tuto litanii používala několikrát do roka. Ale nikdy nedodala, jak své jméno nenáviděla, když byla mladší. Druhým jménem se jmenovala Åsa a to jméno i používala. Fungovalo to, dokud nezačala pracovat u policie. Brzy nějaký její čiperný kolega zjistil, že je pokřtěná Embla, a začal jí tak říkat. Zakrátko jí Åsa nikdo neřekl. Teď už jí připadalo, že to jméno je docela fajn. Navíc bylo v posledních letech docela oblíbené, ale jako malá neznala žádnou jinou holku, která by se tak jmenovala.

„Hippies? Co dělají?“ zeptal se překvapeně Peter.

„Otec je novinář v důchodu. Psal o kultuře. Matka je herečka. Tak se seznámili. Měl s ní dělat rozhovor. Atle je lékař, Frej herec a Kolbjörn sochař. Dělá ohavné věci z betonu a prodává je za fantastické ceny.“

„Říkáš Kolbjörn? Kolbjörn Nyström je přece hodně známý. A jeho bratr Frej taky. On ale hraje v divadle ve Stockholmu, ne?“

Věru kulturně vzdělaný, pomyslela si Embla. Nic ale neřekla a odpověděla: „Ano, bydlí tam. Spolu se svým mužem Viktorem.“

Peter přikývl. Herec a moderátor zpráv na TV4. Známy pár, který se často objevoval v médiích. Vyptával se jí dál a viditelně ho zajímalo, když vyprávěla o své práci v mobilní jednotce.

„Nikomu se nechce říkat „Mobilní jednotka krajské kriminální policie v Západním Götalandu“. Nejčastěji se říká jenom „jednotka“. Sami si říkáme jen zkratkou.“

„Takže ty a dva chlapi jezdíte po celém kraji a vypomůžete, když místní policie nestačí. Jste něco jako superpolicajti.“

Když to vyslovil, znělo to dost směšně, ale ve skutečnosti to bylo právě tak. Přikývla a napila se vína. Normálně byla s alkoholem hodně opatrná, ale při této každoroční večeři před zahájením honu si dopřála i skleničku kořalky a pár sklenic vína.

„Proč začínáš lovit?“ zeptala se, aby změnila téma.

„Teď, když mám les s právem honitby, tak proč ne? Loni jsem ještě neměl zkoušku.“

„Nikdy jsi ještě nic divokého nezastřelil?“

„Ale ano. Srnce a králíky. Moc ale ne. Většinou trénuju na střelnici.“

„Baví tě to?“

„Rozhodně. Lov přináší napětí, které mám rád. V jednu chvíli si člověk vychutnává naprostý klid a v příští vteřině je plný adrenalinu.“

Pozvedli skleničky a připili si na dobrý hon. Vtom se Sixten Svensson otočil a zapíchl krví podlité oči do Petera.

„Zábava. Napětí... napětí! Lov není zábava ani napětí. Díky lovu je co jíst, a tak to sakra je už od doby kamenné. Pak si přijde kluk z města a chce střílet proto, že je to zábava! Takoví jsou v lese životu nebezpeční! Neumějí střílet. Můžou klidně někoho zranit... jsou jenom na obtíž,“ prskal.

Jedinou Peterovou reakcí bylo, že lehce zčervenal od krku nahoru. Neuhnul a podíval se na Sixtena zpříma. Ten přivřel oči, mžoural na Petera a na tenkých rtech se mu usadil zlý úsměv.

„A pokud jde o hon, je mi jasné, že stejně jsi mizerný lovec, jako byl tvůj otec. Hoň se raději jenom za ženskýma!“

Ostatní u stolu se neklidně vrtěli. Bylo zjevné, že Sixten chce vyprovokovat hádku.

Aniž na něho pohlédl, zvedl se Peter od stolu a všem poděkoval za příjemný večer. Zvlášť poděkoval hostitelům a vyšel ze dveří.

„Ty jsi ale pitomec, Sixtene. To se neumíš napít a nebýt zlý? Přece jste byli s jeho tátou kamarádi?“ ozval se rozzlobeně Nisse.

„Drž hubu!“

Když Peter zmizel, začali se zvedat i ostatní. Sváteční pohoda byla pryč. Tobiasova manželka celý večer alkohol nepila, a tak teď mohla odvézt domů manžela, tchána i otravného Sixtena.

Embla řekla Nissemu, ať jede domů napřed, že ještě chvíli zůstane a pomůže Karin.

Obě sestřenice si nalily ještě skleničku vína, sklízely špinavé nádoby a povídaly si.

„Co víš o Peterově sestře?“ zeptala se po chvíli Embla.

„Moc ne. Peter je o několik let starší než já. Nikdy jsme si spolu nehráli, byl to navíc kluk. A potom se odstěhoval s matkou do Göteborgu. Ale na jeho sestru se pamatuju. Byla moc hezká a dlouh vlasá. Hrozně jsem ty její vlasy obdivovala. Měla je strašně dlouhé a světlé. Začala chodit na gymnázium v Åmål, ale pak zmizela.“

Znamé píchnutí v břicho. *Když zmizela...*

„Kdy se Peter s matkou odstěhoval?“ zeptala se a potlačila nepříjemné myšlenky.

Karin se zamračila a přemýšlela. „Chodil do základní školy..., ale ve které třídě byl... už si to nepamatuju.“

„A to už byla jeho sestra pryč?“

„Ano. Zmizela rok předtím. Na podzim nebo v zimě. Nejspíš říkala, že odejde do Göteborgu a najde si práci.“

„Nisse povídal, že jeho otec byl alkoholik a že všechny v rodině bil.“

„Ano, také jsem to slyšela. Že právě proto jeho sestra odešla z domova a potom i Peter s matkou. Odstěhovali se k jejím rodičům do Göteborgu. Nejspíš už tam byla i jeho sestra. I když si pamatuju, že ji hledali v lesích, protože zmizela beze stopy po nějakém mejdanu.“

Oplachovaly špinavé nádoby a dávaly je do myčky. Velké mísy a tácy myly ručně.

„Jak se jeho sestra jmenuje?“

Karin zůstala stát s rukama ve dřezu plném mydlinek. Pěna jí sahala až k loktům a trochu se jí dostalo i do vlasů, když si je chtěla odhrnout z čela.

„Jak jen se jmenovala... ano! Camilla! Psala se s C, na to si vzpomínám.“

„Proč jsem o té rodině nikdy nic neslyšela?“

„Když jeho sestra zmizela, ještě jsi nebyla na světě. Ty a tví bratři jste sem začali jezdit až později. To se už na všechno zapomnělo kvůli pozdějším skandálům a klepům. Vždyť je to už přes třicet let!“

EMBLA ODJELA OD KARIN a Björna jako poslední. Táhlo na jednu hodinu, ale noc byla jasná, nastal úplněk a fantastická obloha byla plná hvězd. Ochladilo se, bylo několik stupňů pod nulou. Naštěstí si nezapomněla vzít čepici a rukavice. Pomalu šlapala na kole k Nisseho farmě. Přírodu zalévalo kouzelné světlo měsíce a hvězd a ona si vychutnávala ticho. Když větřík foukl do listí, které zbývalo na stromech, suše to zapraskalo. Noční vzduch byl plný syté vůně země, hub a trouchnivějících rostlin. Vůně podzimu. Někde v dálce slyšela *ho, ho, hoo, hoo* puštíka obecného. Pochmurný zvuk. Nisse ji naučil ho napodobovat: jak složit dlaně a foukat mezi prsty.

Na poli svítily veliké balíky slámy zabalené v bílém plastu. Na pastvině podél cesty se pohybovaly mohutné stíny. Některé ležely na zemi a vypadaly jako velké balvany. Byli to Nisseho býci, kteří nocovali venku. Vypadali roztomile, s těmi dlouhými zlatohnědými kožichy, ale jejich rohy budily respekt.

Na druhé straně cesty rostl hustý březový les plný šlahounů a plevelů a vrhal hustý stín. Svítlna na kole zářila příliš slabě a Embla musela jet prostředkem cesty, aby ve světle měsíce viděla díry a nerovnosti pod koly.

Něco jí svitlo do koutku oka. Nebo možná její pozornost upoutal nějaký pohyb. Mezi kmeny stromů problesklo něco bílého. Zastavila a otočila se, ale stačila jen zahlédnout bílý oděv a dlouhé světlé vlasy. Zaleskl se v nich měsíční svit. Vypadalo to, jako by se nad zemí vznášel nějaký přelud a vzápětí zmizel mezi stromy.

Jakmile pominul první okamžik překvapení, položila kolo na okraj cesty a rychle přeskočila příkop. Cílevědomě se začala prodírat nízkým křovím k místu, kde bílá postava zmizela. I když byla zvyklá se pohybovat v těžkém terénu, bylo to tu opravdu hodně obtížné. Šlahouny jí nedovolily volný pohyb, klouzala na hladkých kamenech. Mezi stromy bylo málo světla, skoro nic před sebou neviděla. Proklínala se, že si v autě nechala kapesní svítilnu, kterou vždycky nosila v kapse bundy.

Když se konečně prodrala k místu, kde záhadný přízrak viděla, stála na nízkém vršku. Právě kvůli tomu kopěčku jí připadalo, že se bílá postava vznáší nad zemí. Zmizela mezi hustými kmeny bříz.

Zadržela dech a naslouchala. Všude bylo ticho, jen suché listí tiše šustilo na stromech. V dálce se znovu ozval puštík.

V tu chvíli se po žádných stopách pátrat nedalo. Musí se sem podívat ráno.

Když se vracela na cestu, zaslechla za sebou slabý zvuk. Někdo se opatrně prodíral mezi stromy na kopci. Zdálo se jí, že ji někdo pozoruje. Nepříjemný pocit ji přiměl, aby zrychlila. Skočila na kolo a rychle jela dál.

NISSE SI UDĚLAL SILNOU KÁVU a připravil báječnou snídani s vařenými vejci, domácím chlebem a dalšími dobrotami. Dobře znal neteřiny přísné stravovací návyky, a tak nakoupil bílý jogurt, křehký chléb, celozrnný měkký chléb a nízkotučný sýr. Neslazené müsli a bylinkový čaj si vždycky vozila s sebou, i nějaké záhadné plechovky s potravinovými doplňky. „Jen přírodní bylinky, proteiny a minerály, žádné anabolické steroidy,“ ujišťovala ho, když podezřívavě četl maličký text na etiketách.

Během snídaně vyprávěla o svém podivném nočním zážitku.

„Kolik jsi toho vlastně vypila?“ zeptal se Nisse se škádlivým úsměvem.

„Víc než obvykle. Nebyla jsem úplně střízlivá, ale rozhodně ani opilá. Co jsem viděla, to jsem viděla. Slyšela jsem, jak se někdo pohybuje mezi stromy.“

„No, když to říkáš...“

Ona mu pevně hleděla do zkoumavých očí. Oba dlouhou chvíli mlčeli.

„Tak dobře. Po snídani se tam podíváme,“ povzdechl si Nisse nakonec.

Emble dlouho trvalo, než našla místo, kde vešla do lesa za bílou paní, jak Nisse umíněně tomu nočnímu zjevení říkal. Až po chvíli hledání objevila stopy v písku na kraji cesty, kde v noci položila kolo.

„Tady. Tady to je.“

Bez zaváhání vlezla do křoví na druhé straně cesty. Stopy tu zřetelně ukazovaly, jak se v noci prodírala vegetací. Větvičky byly ulámané nebo poničené a zmrzlá tráva sešlapaná. Drala se dopředu jako buldozer.

Když se blížili k vrcholu pahorku, požádala Nisseho, aby počkal, a vyšla nahoru sama. Vrchol byl skoro rovný, jako malá plošina. Na jedné straně rostly mladé břízky, mezi nimiž zmizela ona postava v bílém. Embla začala systematicky prohlížet zem. Pod břízami rostla hrubá tráva a medvědí mech. Na několika místech bylo jasné vidět, že někdo po mechu šlapal.

„Nisse, pojď sem,“ zavolala. Beze slova ukázala na půdu.

On si klekl a pečlivě si to prohlížel. „Ano, někdo tu byl, ale velikost bot nejde poznat. Ani není vidět, jestli šlo o člověka.“

„Dobře. Ale v každém případě je to aspoň důkaz, že tu někdo v noci byl a že jsem neměla jen opilecké halucinace.“

Udělal si mobilem několik snímků stop v mechu a pak začala důkladně prohlížet větvičky bříz. Po chvíli našla, co hledala.

„Tady,“ zvolala a triumfálně ukazovala na svůj nález.

Na konečku tenké větvičky visel a na slunci se leskl dlouhý světlý vlas. Opatrně ho stáhla pinzetou, kterou našla v toaletní taštičce, a strčila ho do plastového sáčku, který si nezapomněla vzít v Nisseho kuchyni.

Když se posadili do auta, začal jí zvonit mobil a na displeji viděla, že jí volá Elliot. Než se stačila ozvat, slyšela jeho nedočkavý hlas: „Už jsi strelila nějakého losa?“

„Ne, ještě jsme nevyrazili z domu. Hon začne až zítra.“

„Nějakého snad ale dostaneš?“

„To doufám. Víš přece, že tu budu několik dní.“

„Vím. Ale příští rok pojedu s tebou.“

O tom mluvili ustavičně. Už aspoň tisíckrát mu vysvětlovala, že mu musí být nejméně patnáct let. Doufala, že do té doby ztratí o lov zájem. Ten kluk neměl v rodině vůbec žádnou loveckou tradici. Pouhé pomyšlení, jak jeho otec Jason trpělivě vysedává celé hodiny na místě v dešti a zimě, bylo hodně směšné. Ten během dětství na Jamajce neslyšel o Švédsku ani o losech jedině slovo, a během dospívání v Miami to asi nebylo lepší. Neměl k lovu ani ten nejmenší vztah, který by mohl synovi předat. Ale odpověděla mu stejně jako pokaždé.

„Až ti bude patnáct. To je podmínkou, aby se člověk mohl honu zúčastnit.“

„Opravdu?“

Pokaždé v jeho hlase zaznělo stejné, opravdové zklamání. Když člověku zrovna bylo osm, má do patnácti nekonečně daleko.

Zeptala se ho, jak se má u bratranců, a on ji otráveně přesvědčoval, že by mnohem raději byl s její loveckou partou v lese. Je manipulativní jako jeho otec, říkala si. Bylo to už několik let, co se ona a Jason rozešli, ale za ty roky, kdy žili spolu, vzniklo mezi ní a jeho synem silné pouto. Jason byl známý saxofonista a často jezdil po koncertech. Když mohla, starala se o jeho syna víc než ochotně. Tento týden byl Jason na jazzovém festivalu ve Stockholmu, a protože ona odjížděla na hon, musel se

Elliot spokojit s rodinou matčiny sestry. Na matku se nepamatoval, protože zemřela, když mu ještě nebyl ani rok. To asi napomohlo k tomu, že se s Emblou tak sblížili. Ale hlavním důvodem bylo asi to, že jim jednoduše bylo spolu dobře. Ale pochopitelně se stále více podobal svému otci.

To vychytralé mládě jí po celou dobu hovoru dávalo najevo, že ho zradila, když přiměla otce, aby ho odložil k tetě. V okamžiku, kdy jí to došlo, řekl tiše: „Moc se mi po tobě stýská. Není to vůbec pěkné, když tu nejsi.“

Okamžik trvalo, než dokázala odpovědět: „A mně se stýská po tobě. Posílám ti pusy.“

Když ukončila hovor, chvíli nic neříkali.

„Nechceš ho sem na pár dní vzít o podzimních prázdninách?“ navrhl Nisse.

„To by se mu strašně líbilo!“

Až spolu budou mluvit příště, tak mu to řekne. Určitě okamžitě začne počítat dny.

Po obědě to vzali kolem prodejny Ica, na níž visela poštovní schránka. Embla chtěla odeslat dopis svému šéfovi, komisaři Göranu Krantzovi. V obálce ležel onen dlouhý vlas a rukou psaný lístek, aby byl tak hodný a dal ho analyzovat. Jako důvod uvedla jen, že mu to vysvětlí, až bude vědět víc.

Pokračovali dál k farmě Karin a Björna. Všichni z jejich lovecké party parkovali u nich na dvoře a dál jeli sednutí do dvou větších vozů s náhonem na všechna čtyři kola. Posledních pět kilometrů k loveckým chatám museli jet po dřevařské cestě, která se vinula lesem. Nazývat ji cestou bylo dost přehnané, protože šlo jen o rozježděné koleje po lesních strojích. Po takovém mizerném povrchu projely jen vozy offroad.

Letos tu byl ale i třetí vůz, který lesní cestu zvládl. Peter Hansson měl nový Range Rover. Byla to tmavomodrá metalíza a jen se leskl. Krásný a drahý vůz, říkala si Embla. Totéž si mysleli i ostatní, ale nikdo nic neříkal. S Nissem si přehodili zavazadla do Björnova velkého jeepu. Kdyby bylo zapotřebí více prostoru, byl tu ještě zbrusu nový Nissan Navara SE, který patřil Einarovi a Tobiasovi. V jejich velkém pickupu jel i Sixten a Tilly. Tilly byla fenka, na lov velice šikovná, ale už pomalu začínala stárnout.

I V PANSKÉM DOMĚ v Dalsnäs se chystali k odjezdu. Správce Stig Ekström měl King Cab, novější model, plný zavazadel, zbraní a jídla. I v něm se vezl honicí pes. Podle svého vznešeného rodokmenu se jmenoval *Freivalds Diamonds the Pathfinder*, ale to nikoho nezajímalo. Slyšel na jméno Frippe. Patřil Andersi von Beehnovi, ale starali se o něj manželé Ekströmovi, kteří ho cvičili k lovu.

Stig Ekström měl rovněž na starost odvoz kořisti do chaty, kde se maso porcovalo. Losi se naložili na velký přívěs za autem. Vždycky s ním jelo i několik lovců, protože to byla dřina, pověsit zvíře na hák a pomocí kladky je vytáhnout ke stropu. Pak společně losa stáhli. Když byli hotovi, odvezl lovce zpět, odpojil přívěsný vůz a jel padesát kilometrů domů do Dalsnäs.

Každé ráno jezdil zpět do loveckého zámečku a vozil lovcům oběd, který den předtím připravila jeho manželka Anna. To měla za úkol ona, byla to dobrá kuchařka.

Všech pět lovců jelo společně hostitelovým hummem. Těžký vůz řídil sám Anders von Beehn a za jízdy si povídal se svými hosty. Kvůli Volkeru Heinzovi mluvili anglicky. Nebyl to žádný problém. Anders von Beehn dříve bydlel v Anglii i ve Spojených státech a mluvil plynně.

„Řeknu vám, jak lov probíhá. Od dob mého pradědečka patří k Dalsnäs honitba na pozemcích mezi Dalslandem, Värmlandem a Norskem. Právo lovu tady má ještě pět dalších majitelů. Tak je to už odedávna. Předkové současných farmářů a majitelů půdy dostávali lesy jako plat za práci v lomech a na rašeliništích. Tehdy se lesy pokládaly za víceméně bezcenné. O hodně později můj pradědeček koupil tři tisíce hektarů lesů, ale bohužel od různých vlastníků. To znamená, že naše současné loviště nemá jasné hranice a není to jedno souvislé území. Plocha ostatních vlastníků je dohromady skoro stejně velká jako moje. Od dob mého pradědečka, teď mluvíme o konci devatenáctého století, lovíme z praktických důvodů současně. Máme společného vedoucího lovu a o kořist se spravedlivě podělíme. Je to pro všechny výhodné.“

„Budeme večer s těmi ostatními?“ zeptal se Volker Heinz.

„Nejspíš ne. Oni mají lovecké chaty několik set metrů od mé. Jsou to ale dobří lovci. A jsou mezi nimi i ženy.“

„Ženy?“ podivil se Němec a povytáhl obočí.

„Ano. Dvě. Účastní se lovu už hodně let.“

Všechny tři chaty se střechou ze suché rašeliny stály ve tvaru U na velké lesní pasece. Vozy zaparkovaly na prostranství mezi nimi a začala se vynášet zavazadla. V největší z nich se zabydleli Nisse, Embla a manželé Bergströmovi. Chatu kdysi postavil Nisse se svým otcem, když jejich stará chata už nevyhovovala. Byly v ní tři ložničky, každá z nich s patrovou postelí, a skromný obytný prostor. V jeho rohu měli maličkou kuchyňku s vařičem a lednicí, obojí na plyn. Nábytek sestával z velkého stolu a osmi starých dřevěných židlí.

Ve vedlejší chatě bydleli Einar a Tobias Lindbergovi. Byly v ní jen dvě malé ložnice a žádný další prostor, takže vždycky chodili k Nissemu. Stejně tak i Sixten Svensson ze třetí chaty, která byla sešlejší kopií chaty Lindbergových. Letos tam měl bydlet s Peterem Hanssonem. Chata patřila Peterovi, byla na jeho pozemcích a v jeho honitbě. Sixtenův pozemek byl o hodně menší a vlastní chatu nikdy neměl. V dobách, kdy si les najímal od Peterova otce, bydlel v chatě sám. Přestože oba muži byli od dětství kamarádi a rádi spolu vypili lahev, před ostatními o něm Sixten vždycky říkal, že to je „vykořisťovatel“, i když mu za pozemek platil jen nepatrný nájem. Teď se ovšem bude muset nějak srovnat s jeho synem.

Kousek od chat byl nově postavený suchý záchod. Stál nad hlubokou jámou, která se zasypávala značným množstvím vápna. Kromě toho, že vápno likvidovalo zápach, vyhýbal se záchodu hmyz a zvěř. Pytel s vápnem stál v plastovém džberu s víkem na prkně vedle otvoru. Když lovecká parta měla koncem srpna každoroční úklidový den, padlo na Emblu čištění záchodu. Nakonec ještě položila na nízkou stoličku štos čísel časopisu Lovecký revír a několik rolí toaletního papíru.

K naplánování lovu se sejdou přesně ve tři, na to byl vedoucí Sixten Svensson přísný. Jako obvykle u von Beehna. I když jeho lovecká chata byla dřevěná, „chata“ to rozhodně nebyla. Šlo o dům o hodně větší než ten, v němž na své farmě bydlel Nisse. Nejčastěji se mu říkalo lovecký zámeček. Stál na kopečku nad menším jezerem, které žádné jméno nemělo. Když se v něm chtěl někdo vykoupat, musel dost nepohodlně sejít ze strmého svahu a obejít ho na druhou stranu, kde byl nízký břeh. Na zadní straně

loveckého zámečku dal von Beehn vybudovat skleněnou verandu s výhledem na jeho hladinu. Několik metrů od verandy klesal pahorek strmě deset metrů dolů k vodě. Místu se posměšně říkalo čurací sráz. Za ten název mohli pánové, kteří si po pár pivech chodili ulevit ke kamenému okraji srázu. Aby někdo ve tmě nesletěl dolů, stálo několik metrů od něj osvětlení.

Už začátkem šedesátých let se otec Anderse von Beehna postaral o to, že tam zavedli elektřinu, což přišlo na hodně peněz. V domě byla i tekoucí voda z vlastní vrtané studny. Ale splachovací záchod neměli, protože ten by vyžadoval velkou nádrž, která by se musela vyvážet. Bylo tam ale možné se umýt a osprchovat, nebo si zajít do sauny.

Každý rok, když Embla do toho velkého prostoru přišla, měla pocit, že se vrátila o sto let zpátky. Dům postavili začátkem minulého století a zařízení se od té doby nezměnilo. Velký otevřený krb byl vyzděný žulovými bloky. Ohniště bylo tak vysoké, že by si do něho mohl stoupnout dospělý člověk, a topilo se v něm celými špalky, ne vlhkými polínky. Nad římsou viselo několik mohutných losích parohů. Stěny byly obložené dřevem do výše prsou a nad obložením byli namalovaní severští bohové a další výjevy ze staroseverské mytologie, ale bylo tam i nápadně hodně valkýr s obnaženými ňadry a atletických vikingů, kteří popíjeli medovinu z velkých rohů. I když za dlouhá léta barvy vybledly, byly ty obrazy stále impozantní. Ve velkém sále stály dva dlouhé stoly s tolika židlemi, aby se posadili všichni. Podle zavedené tradice von Beehn pozval společnost na kávu a skořicové šneky.

Protože měli zahraničního hosta, hostitel všechny instrukce překládal. Kvůli Volkeru Heinzovi a Peterovi Hanssonovi začal Sixten Svensson popisem všech cest

a cestiček. Jako svědomitý vedoucí honu vyznačil na mapě, kde leží průseky, a zároveň je očísloval. Všechny se během odpoledne musí projít a vyčistit, aby střelci měli volný výhled. „Jde jen o to, vzít motorovou kosu a to svinstvo posekat,“ konstatoval Sixten.

S ponurým výrazem pak oznámil, že letošní kvóta je snižena o jedno dospělé zvíře a jedno tele.

„Ale to se přece dalo čekat, když ve Stockholmu rozhodují milovníci vlků. Takže letos smíme zastřelit jen čtrnáct dospělých zvířat a patnáct telat,“ řekl našťvaně.

Sixten ukázal dané oblasti na mapě a informoval o tom, jaká čísla účastníci mají. Většina z nich měla stejná čísla každým rokem, ale občas si někdo přál změnu. Nebyl to žádný problém, protože oblastí bylo o několik víc. A letos měl právo na tu svou i Peter Hansson.

Na mapě také Sixten ukázal, kde se střílet nesmí, a všechny informoval o tom, že tyto oblasti označil červenými plastovými pásky.

„Nezapomeňte také na červený pásek na klobouk.“

Poděkoval za pozornost a zeptal se, jestli ještě někdo něco má. Přihlásil se Peter.

„Chtěl bych jinou oblast.“

Sixten několikrát těžce polkl. Bylo vidět, jak mu ohryzek v hubeném krku poskakuje nahoru a dolů.

„Zadní strana kopce je volná. A je to můj les,“ dodal.

Sixten znovu několikrát polkl, než ze sebe dostal: „Aha. Jo... no tak si to tam vezmi.“

Peter se zdál nedotčený, ale Embla si všimla, že přivřel oči. Ti dva se opravdu nenávidí, napadlo ji. Jak to věděl, že dostal špatnou honitbu? Ta, co mu Sixten přidělil, ležela na okraji bažiny a zvěř tudy nechodila. To znali všichni. Peter tam nejspíš předtím zašel a svůj les i chatu si prohlédl,

což ovšem bylo přirozené, když se stal novým majitelem půdy s právem lovu.

Během celého proslovu se Sixten nezmínil, o kterou oblast se zajímá on sám, a proto teď mohl předstírat, že netoužil po té, kterou si vyžádal Peter. Ukázal na mapu. „Já si vezmu čtrnáctku.“

Byl to jeden ze dvou průseků, které měly trochu nepřehledné místo odstřelu, ale ti, kteří se účastnili dřívějších honů, dobře věděli, že to je dobré místo, kudy se zvěř pohybuje.

„Budu tam mít výborný přehled o vás všech,“ dodal s trochu vynuceným úsměvem.

Všechny svým žertem rozesmál a napětí se trochu uvolnilo. Vstali a poděkovali Andersu von Beehnovi za kávu. Teď museli dotyčné oblasti vyčistit, dokud ještě bylo trochu světla.

Když se setmělo, začali připravovat první loveckou večeři. Večer před honem jedli podle tradice guláš z losího masa. Jako obvykle ho připravila Karin a přidala do něj hodně hub, cibule, tymiánu, červeného vína a šlehačky. Maso dodali Nisse a Embla, vždycky nechali v Nisseho velkém mrazáku aspoň dvě kila z předchozího roku. Einar a Tobias mohli odpočívat, protože měli druhý den chystat grilování. Jako obvykle Sixten přinesl karton silného piva a bylo tu i víno, kdyby někdo měl chuť spíše na ně. Karin nezapomněla s sebou vzít to, co zbylo z předchozí hostiny. K Emblině nevoli vytáhl Peter další lahev akvavitu OP Anderson. Měl s sebou dokonce i plastové skleničky.

Dobré jídlo, pivo a kořalka náladu kolem stolu pozvedly. Embla pokradmu pozorovala jejich nového kamaráda. Peter toho moc nenamluvil, ale přátelsky se usmíval

a naléval kořalku každému, kdo nastavil skleničku. Slušelo mu to v červeně kostkované flanelové košili stejně jako v bílé bavlněné. Na krku se mu třpytil lesklý křížek. Pokud si všimla, sám nevypil víc než jednu skleničku kořalky. Je hezký a příjemný, ale chce mít věci pod kontrolou, asi právě tak se dá popsat, říkala si. A po Sixtenově útoku z předchozího večera ho naprosto chápala. A to už vůbec nemluvě o té dnešní nepříjemnosti. A právě ti dva budou spát ve stejné chatě.

MOBIL JI VZBUDIL v půl šesté. Rozespale tápala po nočním stolku, ale okamžitě se probrala a uvědomila si, že tam žádný telefon není. Spala v lovecké chatě a mobil zvonil na zemi. Se zíváním se protáhla a opatrně z úzké postele vylezla. Musela si dát pozor, aby hlavou nenarazila do horní postele.

Rychle se oblékla, vzala si baterku a šla na záchod. Pořád byla naprostá tma. Úplněk se skryl za těžkými mraky. Korunami stromů vál větrík a cítila, jak ji zima štípe do tváří i do nosu. Svítila si baterkou pod nohy, aby viděla, kam šlape. Když se vrátila, v celé chatě už voněla káva. Nisse ji ve velké konvici vařil pro všechny.

Embla a Karin společně prostřely stůl. Takhle brzy ráno toho moc nenapovídali, ale když se najedli, bylo to lepší. Každý si sám připravil obložené chleby s sebou a naplnil si vlastní termosku. Bylo důležité, aby za celý den člověk neprochladl.

Einar a Tobias přišli s unavenou a ospalou Tilly. Sesula se na zem vedle vařiče a okamžitě znovu usnula. Jakmile budou v lese, probere se. Hned po nich vešel do dveří Peter s přátelským „dobré ráno“. Poslední přišel Sixten a jako obvykle se mračil na všechny současně a na nikoho zvlášť.

V chatě byla zima, ale protože už se všichni oblékli do lesa, nikdo tam nemrzl. Embla o sobě říkala, že vypadá stejně jako chlapi. Na desetistupňové škále ženské přitažlivosti se blížila k nule. Světlešedý vlněný svetr s krátkým zipem ve vysokém límci, pod ním flanelová košile a na těle ještě tričko. Bundu i kalhoty měla z materiálu, který nepropouštěl vodu ani vítr. Na nohou pořádné vysoké boty. Řvavě oranžovo-červená čepice byla vrcholem.

Než vyšli z chaty, vzala si to nejdůležitější: zbraň Sako kalibru 6,5. A nezapomněla ani na krabičku nábojů. Vloni se pro ně musela vrátit.

Na východě začínalo svítat, když se usadila na posedu. Tuto chvíli pokládala za nejhezčí z celého honu. Ustupující tma, ticho a vůně lesa, ve tmě ještě intenzivnější. Celou dobu byla maximálně pozorná. Za soumraku i svítání se zvěř pohybuje po lese a je velká šance něco zahlédnout, i když kolem je naprostý klid. Narušila ho jen malá sova, kulíšek perlový, který přistál na borovici jen několik metrů od ní. Normálně není snadné ho zahlédnout, ale právě teď na ni nebojácně koukal. Velké žluté oči mu v šeru zářily a vypadal téměř démonicky. Po několika minutách vzlétl, mávl křídly a rychle se vznášel v kruzích o kus dál přes paseku.

Když se slunce vyhouplo nad vrcholky smrků, zavál slabý vítr a zbývající listí na osikách zašustilo. Jako často při zahájení lovu pocítila smutek. Mnoho obyvatel lesa v nejbližších týdnech zemře. Věděla ale, že lov je nutný, že stavy zvěře se musí držet na určité úrovni, aby se předešlo škodám v lesích a srážkám na silnicích.

Ticho přerušil výstřel. Adrenalin jí v těle poskočil a pocítila pokaždé totéž: lov začal. O několik minut později zaslechla ve vysílačce Sixtenův hlas.

„Pozor! Hledejte zraněného losa. Pátřejte mezi oblastmi číslo tři, pět, šest a sedm. Ozvu se, až budu vědět víc, kterým směrem se zvíře pohybuje. Konec.“

Zatraceně! Sotva lov začal, někdo se dopustil takové chyby. I když se to může stát i tomu nejlepšímu. Zvíře se bou může trhnout a náhle změnit směr. Embla ale stejně cítila mrzutost, že letošní hon začíná špatnou ránou.

Po půlhodině losa vystopovali psi. Rozčileně štěkali a Nisse zraněné zvíře odstřelil. Někdo tu samici trefil do přední nohy kousek pod plecí. To byl ale trouba, pomyslela si Embla a trpce sevřela ústa.

Ve dvanáct hodin se ve vysílačce znovu ozval Sixten.

„Sejdeme se na pasece.“

Teplota stoupla na několik stupňů nad nulou a mezi větvemi stromů se prodíralo slunce. Po stromě nahoru a dolů přeběhla veverka. Čipernýma očkami zvědavě hleděla na Emblu z bezpečné vzdálenosti za kmenem. Embla na ni mlaskla, ale veverka se nedala přilákat a zmizela v koruně stromu.

Místo setkání měli určené na pasece, na níž byla do země zapuštěná velká betonová roura. Půl hodiny předtím ji někdo naplnil dřevem a podpálil ho. Byla teď krásně rozpálená na grilování. Kolem ležely velké špalky na sezení. Většina z nich ale po několika hodinách bez pohybu raději postávala. Einar a Tobias nad rouru dali grilovací mřížku a položili na ni uzeniny různé velikosti i tloušťky. Vedle stály sáčky s chlebem a obrovské lahve kečupu a hořčice. Z vůně grilovaných uzenin se Emble svíral žaludek hladý. Popošla dál a odložila zajištěnou zbraň mezi ostatní. Vtom zahlédla mezi porostem přicházet lovce z druhé party. Švédové měli pušky Carl-Gustav

kalibru 30-60, ale puška německého hosta vypadala na jedinečný kousek značky Heym. Když si uvědomila, že ji Němec pozoruje, odvrátila pohled. Podvědomě si sáhla na obočí. Náplast si už předtím stáhla, ale měla tam ještě malý otok a modřinu.

Ten ňouma Greger Liljon si navlékl tvídové sako, golfky a podkolenky, hodně drahé šněrovací boty a čepici. Věděla, že je to synovec Anderse von Beehna. Účastnil se už tří posledních lovů, ale dosud s ním nikdy nemluvila. Je to čistě velkoměstský člověk, pomyslela si, když ho viděla poprvé, a názor nezměnila. A právě on postřelil tu samici, pošeptala jí Karin. Významně se na sebe podívaly.

Sixten se ujal slova a vyjádřil s průběhem dopoledne spokojenost. Dostali dvě loňská telata a dva dospělé kusy, včetně té zraněné samice.

Anders von Beehn poznamenal, že kolem desáté zahlédl mohutného šestnáctáka, ale neměl ho ve správném úhlu. „Byl příliš daleko!“

Přísně pohlédl na synovce. Ten zrudl a snažil se předstírat, že ta narážka se ho netýká, ale těkavý pohled ho prozradil. Emble bylo jasné, že se moc dobře necítí. Přejížděl si dlaněmi po kalhotách a neustále přešlapoval. Řeč těla vypovídala, že je ve velkém napětí.

Mezi lovci seděli psi a žebrali o kousky uzenin. Naštěstí občas některému lovcovi jeho porce upadla na zem, když sahal po chlebu, a pak po dobrotě skočil nejbližší hafan, než ostatní dva pochopili, co se děje.

Sixten trval na bezpodmínečném zákazu alkoholu během lovu, ale Embla pochybovala, že se jím řídil i Jan-Eric Cahneborg. Měl zarudlý obličej a příliš hlasitě se smál, úplně střízlivě rozhodně nevypadal. Když sahal po vuřtu a chlebu, všimla si, že se mu třesou ruce.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.